Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 175

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

17 maja 2016

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 175/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* . . . 1

Sąd

2016/C 175/02 Przydział sędziów do izb . . . 2

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 175/03 Sprawa C-40/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 25 stycznia 2016 r. – Irene Uhden/KLM Royal Dutch Airlines NV . . . 5

2016/C 175/04 Sprawa C-56/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2015 r. w sprawie T-659/14 Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP/OHIM, wniesione w dniu 29 stycznia 2016 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) 5

2016/C 175/05 Sprawa C-65/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 lutego 2016 r. – Istanbul Lojistik Ltd/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság . . . 6

PL

2016/C 175/06 Sprawa C-89/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 15 lutego 2016 r. – Radosław Szoja/Sociálna poisťovňa 7

2016/C 175/07 Sprawa C-91/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia n°60 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 lutego 2016 r. – Caixabank S.A./Héctor Benlliure Santiago 8

2016/C 175/08 Sprawa C-100/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2015 r. w sprawach połączonych T-233/11 i 262/11, Grecja i Ellinikos Chrysos/Komisja, wniesione w dniu 18 lutego 2016 r. przez Ellinikos Chrysos AE Metalleion kai Viomichanias Chrysou 8

2016/C 175/09 Sprawa C-101/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 19 lutego 2016 r. – SC Paper Consult SRL/Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud 9

2016/C 175/10 Sprawa C-110/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 lutego 2016 r. – Lg Costruzioni Srl/Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa – Distretto di Carbonia, Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa 10

2016/C 175/11 Sprawa C-112/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 24 lutego 2016 r. – Persidera SpA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Ministero dello Sviluppo Economico delle Infrastrutture e dei Trasporti 10

2016/C 175/12 Sprawa C-120/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia n° 60 de Madrid (Hiszpania) w dniu 29 lutego 2016 r. – Abanca Corporación Bancaria S.A./Juan José González Rey i in. 11

2016/C 175/13 Sprawa C-132/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 1 marca 2016 r. – Direktor na direkcija „Obžałwane i danyczno-osigurítełna praktika" – Sofia/„Iberdroła Inmobiliarija Riył Estejt Inwestmynts" EOOD 12

2016/C 175/14 Sprawa C-148/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 14 marca 2016 r. – Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar 12

2016/C 175/15 Sprawa C-161/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Attunda Tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2016 r. – Airhelp Ltd/Thomas Cook Airlines Scandinavia A/S . 13

2016/C 175/16 Sprawa C-180/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2016 r. w sprawie T-404/12 Toshiba Corporation/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 marca 2016 r. przez Toshiba Corporation 14

2016/C 175/17 Sprawa C-185/16 SA: Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 29 marca 2016 r. – Yukos Universal Ltd/Europejski Bank Inwestycyjny 15

Sąd

2016/C 175/18 Sprawa T-713/15: Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2016 r. – Pharm-a-care Laboratories/OHIM – Pharmavite (VITAMELTS) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania) 16

2016/C 175/19 Sprawa T-732/15 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. – ICA Laboratories i in./Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie określające najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości guazatyny — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru) 16

2016/C 175/20 Sprawa T-105/16: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel) 17

2016/C 175/21 Sprawa T-106/16: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – zero/EUIPO – Hemming (ZIRO) . . . 18

2016/C 175/22 Sprawa T-107/16: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Airhole Facemasks/EUIPO – sindustrysurf (AIRHOLE FACE MASKS YOU IDIOT) 18

2016/C 175/23 Sprawa T-108/16: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – Naviera Armas/Komisja 19

2016/C 175/24 Sprawa T-110/16: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Savant Systems/EUIPO – Savant Group (SAVANT) 20

2016/C 175/25 Sprawa T-111/16: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Prada/EUIPO – The Rich Prada International (THE RICH PRADA) 21

2016/C 175/26 Sprawa T-113/16: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2016 r. – Arctic Cat/EUIPO – Slazengers (Przedstawienie pantery) 22

2016/C 175/27 Sprawa T-116/16: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Port Autonome du Centre et de l'Ouest i in./Komisja 23

2016/C 175/28 Sprawa T-120/16: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) 24

2016/C 175/29 Sprawa T-121/16: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL) 25

2016/C 175/30 Sprawa T-122/16: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) 26

2016/C 175/31 Sprawa T-123/16: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON) 27

2016/C 175/32 Sprawa T-125/16: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2016 r. – Léon Van Parys/Komisja 28

2016/C 175/33 Sprawa T-128/16: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2016 r. – SureID/EUIPO (SUREID) 29

2016/C 175/34 Sprawa T-129/16: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2016 r. – Claranet Europe/EUIPO – Claro (clarinet) 30

2016/C 175/35 Sprawa T-133/16: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence/EBC 30

2016/C 175/36 Sprawa T-134/16: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Nord Midi-Pyrénées/EBC 31

2016/C 175/37 Sprawa T-135/16: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Charente-Maritime Deux-Sèvres/EBC 32

2016/C 175/38 Sprawa T-136/16: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Brie Picardie/EBC 32

2016/C 175/39 Sprawa T-139/16: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2016 r. – SDSR/EUIPO – Berghaus (BERG OUTDOOR) 33

Sąd do spraw Służby Publicznej

2016/C 175/40 Sprawa F-44/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Spadafora/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Stanowisko kierownika wydziału — Ogłoszenie o naborze — Postępowanie w sprawie naboru — Komisja preselekcyjna — Spotkanie z komisją preselekcyjną — Niewpisanie na krótką listę kandydatów zaproponowanych w celu odbycia końcowego spotkania z organem powołującym — Prawidłowość postępowania w sprawie naboru — Pierwszeństwo zatrudnienia kandydata będącego obywatelem określonego państwa członkowskiego — Zachowanie przewodniczącego komisji preselekcyjnej — Dyskryminacja ze względu na język — Żądanie odszkodowawcze — Artykuł 81 regulaminu postępowania) 34

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 175/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 165 z 10.5.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 156 z 2.5.2016

Dz.U. C 145 z 25.4.2016

Dz.U. C 136 z 18.4.2016

Dz.U. C 118 z 4.4.2016

Dz.U. C 111 z 29.3.2016

Dz.U. C 106 z 21.3.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: http://eur-lex.europa.eu

SĄD

Przydział sędziów do izb

(2016/C 175/02)

W związku z objęciem obowiązków przez sędziów C. Iliopoulosa, L. Calva-Sotela Ibáñeza-Martína, D. Spielmanna, V. Valančiusa, Z. Csehiego, N. Półtorak i A. Marcoulli, na zgromadzeniu plenarnym w dniu 13 kwietnia 2016 r., na wniosek prezesa zgłoszony zgodnie z art. 13 § 2 regulaminu postępowania, Sąd postanowił wprowadzić zmiany do decyzji Sądu z dnia 23 października 2013 r. ([1]). o przydziale sędziów do izb, zmienionej ostatnio decyzją z dnia 8 października 2015 r. ([2]), i na okres od dnia 14 kwietnia 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. dokonać następującego przydziału sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, wiceprezes, I. Pelikánová, E. Buttigieg, S. Gervasoni i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, wiceprezes;

a) I. Pelikánová i E. Buttigieg, sędziowie;

b) I. Pelikánová i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie;

c) E. Buttigieg i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M.E. Martins Ribeiro, prezes izby, E Bieliūnas, S. Gervasoni, L. Madise i Z. Csehi, sędziowie

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

M.E. Martins Ribeiro, prezes izby;

a) S. Gervasoni i L. Madise, sędziowie;

b) S. Gervasoni i Z. Csehi, sędziowie;

c) L. Madise i Z. Csehi, sędziowie.

([1]) Dz.U. C 344 z 23.11.2013, s. 2.
([2]) Dz.U. C 354 z 26.10.2015, s. 2.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby, I. Labucka, E. Bieliūnas, I.S. Forrester i C. Iliopoulos, sędziowie.

Trzecia izba w składzie trzech sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby;

a) E. Bieliūnas i I.S. Forrester, sędziowie;

b) E. Bieliūnas i C. Iliopoulos, sędziowie;

c) I.S. Forrester i C. Iliopoulos, sędziowie.

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M. Prek, prezes izby, I. Labucka, J. Schwarcz, V. Tomljenović i V. Kreuschitz, sędziowie.

Czwarta izba w składzie trzech sędziów:

M. Prek, prezes izby, I. Labucka i V. Kreuschitz, sędziowie.

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, F. Dehousse, J. Schwarcz, V. Tomljenović i A.M. Collins, sędziowie.

Piąta izba w składzie trzech sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, J. Schwarcz i V. Tomljenović, sędziowie.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Frimodt Nielsen, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, A.M. Collins i V. Valančius, sędziowie.

Szósta izba w składzie trzech sędziów:

S. Frimodt Nielsen, prezes izby;

a) F. Dehousse i A.M. Collins, sędziowie;

b) F. Dehousse i V. Valančius, sędziowie;

c) A.M. Collins i V. Valančius, sędziowie.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M. van der Woude, prezes izby, I. Wiszniewska-Białecka, M. Kynczewa, I. Ulloa Rubio i A. Marcoulli, sędziowie.

Siódma izba w składzie trzech sędziów:

M. van der Woude, prezes izby;

a) I. Wiszniewska-Białecka i I. Ulloa Rubio, sędziowie;

b) I. Wiszniewska-Białecka i A. Marcoulli, sędzie;

c) I. Ulloa Rubio i A. Marcoulli, sędziowie.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

D. Gratsias, prezes izby, O. Czúcz, M. Kynczewa, C. Wetter i N. Półtorak, sędziowie.

Ósma izba w składzie trzech sędziów:

D. Gratsias, prezes izby;

a) M. Kynczewa i C. Wetter, sędziowie;

b) M. Kynczewa i N. Półtorak, sędzie;

c) C. Wetter i N. Półtorak, sędziowie.

Dziewiąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

G. Berardis, prezes izby, O. Czúcz, I. Pelikánová, A. Popescu i D. Spielmann, sędziowie.

Dziewiąta izba w składzie trzech sędziów:

G. Berardis, prezes izby;

a) O. Czúcz i A. Popescu, sędziowie;

b) O. Czúcz i D. Spielmann, sędziowie;

c) A. Popescu i D. Spielmann, sędziowie.

Powiększone izby w składzie pięciu sędziów tworzy się następująco:

— dla izb pierwszej, drugiej, trzeciej, szóstej, siódmej i ósmej w składzie trzech sędziów, do których przydzielonych zostało czterech sędziów, do wąskiego składu, do którego początkowo wpłynęła sprawa, dołącza się czwartego sędziego, wchodzącego w skład tej izby, oraz piątego sędziego z kolejnej izby według ich numeracji (z wyjątkiem prezesa izby), wyznaczonego zgodnie z porządkiem określonym w art. 8 regulaminu postępowania;

— dla dziewiątej izby w składzie trzech sędziów, do której przydzielonych zostało czterech sędziów, do wąskiego składu, do którego początkowo wpłynęła sprawa, dołącza się czwartego sędziego, wchodzącego w skład tej izby, oraz piątego sędziego, z pierwszej izby (z wyjątkiem prezesa izby), wyznaczonego zgodnie z porządkiem określonym w art. 8 regulaminu postępowania;

— dla czwartej izby, dołącza się dwóch sędziów z piątej izby (z wyjątkiem prezesa izby);

— dla piątej izby, dołącza się dwóch sędziów z szóstej izby (z wyjątkiem prezesa izby) wyznaczonych zgodnie z porządkiem określonym w art. 8 regulaminu postępowania.

Izby w składzie trzech sędziów, do których przydzielonych zostało czterech sędziów, zasiadają w trzech konfiguracjach.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 25 stycznia 2016 r. – Irene Uhden/KLM Royal Dutch Airlines NV

(Sprawa C-40/16)

(2016/C 175/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Irene Uhden

Strona pozwana: KLM Royal Dutch Airlines NV

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ([1]) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „długości" oznacza jedynie bezpośrednią odległość pomiędzy miejscem odlotu i ostatnim miejscem przylotu, bez względu na rzeczywiście przebytą w konkretnym przypadku trasę?

([1]) Dz.U. L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2015 r. w sprawie T-659/14 Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP/OHIM, wniesione w dniu 29 stycznia 2016 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-56/16 P)

(2016/C 175/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: O. Mondéjar Ortuño i E. Zaera Cuadrado, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP, Bruichladdich Distillery Co. Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania w całości;

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— obciążenie strony skarżącej w postępowaniu przed Sądem kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ([1]) w związku z art. 8 ust. 4 i art. 53 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia, ponieważ uznał, że ochrona przyznana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 491/2009 ([2]) zarejestrowanym nazwom pochodzenia może być uzupełniona przez Decreto-Lei nr 173/2009 i Decreto-Lei nr 212/2004, a także przez portugalski kodeks własności intelektualnej.

([1]) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
([2]) Rozporządzenie Rady z dnia 25 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 154, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 lutego 2016 r. – Istanbul Lojistik Ltd/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Sprawa C-65/16)

(2016/C 175/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istanbul Lojistik Ltd

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia [WE]-Turcja należy interpretować w ten sposób, że podatek taki jak ten ustanowiony w węgierskiej ustawie o podatku od środków transportowych, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje w momencie, gdy zarejestrowany w Turcji i używany do przewozu towarów pojazd transportowy tureckiego przewoźnika jadąc z Turcji przekracza granicę węgierską i, mając na celu dotarcie do innego państwa członkowskiego, przejeżdża przez Węgry jako państwo członkowskie tranzytu, stanowi opłatę o skutku równoważnym z cłem i jest z tego względu niezgodny z ww. przepisem?

2) a) W przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy art. 5 decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia [WE]-Turcja należy interpretować w ten sposób, że podatek taki jak ten ustanowiony w węgierskiej ustawie o podatku od środków transportowych, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje w momencie, gdy zarejestrowany w Turcji i używany do przewozu towarów pojazd transportowy tureckiego przewoźnika jadąc z Turcji przekracza granicę węgierską i, mając na celu dotarcie do innego państwa członkowskiego, przejeżdża przez Węgry jako państwo członkowskie tranzytu, stanowi środek o skutku równoważnym z ograniczeniem ilościowym i jest z tego względu niezgodny z ww. przepisem?

b) Czy art. 7 decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia [WE]-Turcja należy interpretować w ten sposób, że, ze względów związanych z bezpieczeństwem drogowym i ze stosowaniem ustaw, można stosować podatek taki jak ten ustanowiony w węgierskiej ustawie o podatku od środków transportowych, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje w momencie, gdy zarejestrowany w Turcji i używany do przewozu towarów pojazd transportowy tureckiego przewoźnika jadąc z Turcji przekracza granicę węgierską i, mając na celu dotarcie do innego państwa członkowskiego, przejeżdża przez Węgry jako państwo członkowskie tranzytu?

3) Czy art. 3 TFUE ust. 2 oraz art. 1 ust. 2 i 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1072/2009 ([1]) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby na mocy zawartej z Turcją w dziedzinie transportu umowie dwustronnej państwo członkowskie tranzytu stosowało podatek taki jak ten ustanowiony w węgierskiej ustawie o podatku od środków transportowych, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje w momencie, gdy zarejestrowany w Turcji i używany do przewozu towarów pojazd transportowy tureckiego przewoźnika jadąc z Turcji przekracza granicę węgierską i, mając na celu dotarcie do innego państwa członkowskiego, przejeżdża przez Węgry jako państwo członkowskie tranzytu?

4) Czy art. 9 układu ustanawiającego stowarzyszenie między [EWG] a Turcją […] należy interpretować w ten sposób, że podatek taki jak ten ustanowiony w węgierskiej ustawie o podatku od środków transportowych, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje w momencie, gdy zarejestrowany w Turcji i używany do przewozu towarów pojazd transportowy tureckiego przewoźnika jadąc z Turcji przekracza granicę węgierską i, mając na celu dotarcie do innego państwa członkowskiego, przejeżdża przez Węgry jako państwo członkowskie tranzytu, stanowi dyskryminację ze względu na przynależność państwową i jest z tego względu niezgodny z ww. przepisem?

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych (Dz.U. L 300, s. 72).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 15 lutego 2016 r. – Radosław Szoja/Sociálna poisťovňa

(Sprawa C-89/16)

(2016/C 175/06)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Radosław Szoja

Druga strona postępowania: Sociálna poisťovňa

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ([1]) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, w związku z prawem do świadczeń z zabezpieczenia społecznego i przywilejów socjalnych zapisanym w art. 34 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w okolicznościach, których dotyczy postępowanie główne, można interpretować bez uwzględnienia szczegółowych uregulowań, o których mowa w art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 ([2]) z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, bez możliwości późniejszego zastosowania art. 16 przytoczonego rozporządzenia, tak iż na wybór prawa krajowego mającego zastosowanie w razie zbiegu pracy najemnej i pracy na własny rachunek nie ma wpływu niski wymiar czasu pracy [Or. 2] i wynagrodzenia za pracę najemną, czyli że wspomniany art. 14 rozporządzenia wykonawczego nie ma zastosowania do wykładni art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego?

2) W razie przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy w przypadku konfliktu stosowania dwóch rozporządzeń, to znaczy rozporządzenia podstawowego i wykonawczego, którymi w tym przypadku są rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, sąd krajowy może ocenić ich postanowienia na podstawie ich mocy prawnej, tj. na podstawie ich pozycji w hierarchii prawa Unii?

3) Czy można uznać, że wykładnia postanowień rozporządzenia wykonawczego dokonana przez Komisję Administracyjną w rozumieniu art. 72 rozporządzenia podstawowego jest wykładnia wiążąca dla instytucji Unii Europejskiej, od której sąd krajowy nie może odejść, co jednocześnie sprzeciwia się przedłożeniu pytania prejudycjalnego, czy też chodzi jedynie o jedną z możliwych wykładni prawa Unii Europejskiej, którą sad krajowy powinien wziąć pod uwagę jako z elementów stanowiących podstawę jego orzeczenia?

(1) Dz.U. L 166, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5. t. 5, s. 72.
(2) Dz.U. L 284, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia nº60 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 lutego 2016 r. – Caixabank S.A./Héctor Benlliure Santiago

(Sprawa C-91/16)

(2016/C 175/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia nº 60 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Caixabank S.A.

Strona pozwana: Héctor Benlliure Santiago

Pytanie prejudycjalne

Czy domaganie się stanowiących wynagrodzenie banku odsetek w uzgodnionej umownie wysokości w sytuacji, w której należałoby się domagać odsetek za zwłokę, stanowi działanie zgodne z dyrektywą 93/13 (1), czy też, przeciwnie, oznacza ono zabronioną w orzecznictwie TSUE zmianę warunków umownych?

(1) Dyrektywa 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2015 r. w sprawach połączonych T-233/11 i 262/11, Grecja i Ellinikos Chrysos/Komisja, wniesione w dniu 18 lutego 2016 r. przez Ellinikos Chrysos AE Metalleion kai Viomichanias Chrysou

(Sprawa C-100/16 P)

(2016/C 175/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ellinikos Chrysos AE Metalleion kai Viomichanias Chrysou (przedstawiciele: V. Christianos, I. Soufleros, dikigoroi)

Druga strona postępowania: Republika Grecka, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawach połączonych T-233/11 i T-262/11 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia.

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W zaskarżonym wyroku Sąd orzekł, że wszystkie przesłanki z art. 107 ust. 1 TFUE zostały spełnione w odniesieniu do dwóch środków pomocy państwa; pierwszy środek pomocy państwa dotyczy sprzedaży kopalń Kasandry wnoszącej odwołanie po cenie niższej od ich ceny rynkowej. Drugi środek –związany z wartością gruntów kopalń – dotyczy zwolnienia z obowiązku uiszczenia podatków.

2. Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty na poparcie odwołania: dwa dotyczące pierwszego środka pomocy państwa i jeden dotyczący drugiego środka pomocy państwa. Dokładniej:

— Co się tyczy pierwszego środka pomocy państwa: wnoszący odwołanie twierdzi, że ocena istnienia korzyści została dokonana w zaskarżonym wyroku z naruszeniem prawa w połączeniu z brakiem uzasadnienia i nieprawidłowością proceduralną w odniesieniu do wartości kopalń.

— Co się tyczy pierwszego środka pomocy państwa: wnoszący odwołanie twierdzi, że ocena istnienia korzyści została dokonana w zaskarżonym wyroku z naruszeniem prawa w połączeniu z brakiem uzasadnienia w odniesieniu do wartości gruntów.

— Co się tyczy drugiego środka pomocy państwa: wnoszący odwołanie twierdzi, że ocena istnienia korzyści została dokonana w zaskarżonym wyroku z naruszeniem prawa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 19 lutego 2016 r. – SC Paper Consult SRL/Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud

(Sprawa C-101/16)

(2016/C 175/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Paper Consult SRL

Strona pozwana: Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa 2006/112/WE ([1]) sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, na podstawie których odmawia się podatnikowi prawa do odliczenia VAT, z uwagi na fakt, że jego kontrahent wystawiający fakturę, na której zostały wskazane koszty i VAT został uznany przez organ podatkowy za nieaktywnego podatnika?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym, dyrektywa 2006/112/WE sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, na podstawie których dla odmówienia prawa do odliczenia VAT wystarczające jest ogłoszenie wykazu podatników uznanych za nieaktywnych w siedzibie Agenția Națională de Administrare Fiscală oraz opublikowanie go na stronie internetowej Agenția Națională de Administrare Fiscală w rubryce „Informacje publiczne – informacje dotyczące podmiotów gospodarczych"?

([1]) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 lutego 2016 r. – Lg Costruzioni Srl/Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa – Distretto di Carbonia, Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa

(Sprawa C-110/16)

(2016/C 175/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postepowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Lg Costruzioni Srl

Druga strona postępowania: Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa – Distretto di Carbonia,

Area – Azienda Regionale per l'Edilizia Abitativa

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodny z art. 48 dyrektywy 2004/18/WE ([1]) z dnia 31 marca 2004 r. przepis taki, jak poddany powyżej analizie art. 53 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 163 z dnia 16 kwietnia 2006 r., dopuszczający do udziału [w przetargu] przedsiębiorstwo ze „wskazanym" projektantem, który zgodnie z orzecznictwem krajowym, nie będąc oferentem, nie może powołać się na kwalifikacje innego podmiotu?

([1]) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 24 lutego 2016 r. – Persidera SpA/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Ministero dello Sviluppo Economico delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Sprawa C-112/16)

(2016/C 175/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Persidera SpA

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Ministero dello Sviluppo Economico delle Infrastrutture e dei Trasporti

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 56, 101, 102 i 106 TFUE, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE ([1]) (dyrektywy ramowej), art. 3, 5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE ([2]) (dyrektywy o zezwoleniach) i art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE ([3]) (dyrektywy w sprawie konkurencji) oraz zasady niedyskryminacji, przejrzystości, swobody konkurencji, proporcjonalności, skuteczności oraz pluralizmu informacji sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w celu określenia liczby kanałów cyfrowych przyznawanych operatorom w ramach przekształcania kanałów analogowych uwzględniają w takim samym zakresie jak kanały analogowe prowadzone zgodnie z prawem, kanały analogowe prowadzone w przeszłości z naruszeniem ograniczeń mających na celu przeciwdziałanie koncentracji, ustanowionych w przepisach krajowych, którymi zajmowali się Trybunał Sprawiedliwości i Komisja Europejskiej, a które to kanały były w każdym razie prowadzone bez koncesji?

2) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 56, 101, 102 i 106 TFUE, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), art. 3, 5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) i art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE (dyrektywy w sprawie konkurencji) oraz zasady niedyskryminacji, przejrzystości, swobody konkurencji, proporcjonalności, skuteczności oraz pluralizmu informacji sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w celu określenia liczby kanałów cyfrowych przyznawanych operatorom w ramach przekształcania kanałów analogowych, uwzględniając wszystkie prowadzone dotychczas kanały analogowe także te prowadzone z naruszeniem ograniczeń mających na celu przeciwdziałanie koncentracji, ustanowionych w przepisach krajowych, którymi zajmowali się Trybunał Sprawiedliwości i Komisja Europejskiej, a które to kanały były w każdym razie prowadzone bez koncesji, przewidują w szczególności w odniesieniu do operatora kilku kanałów zmniejszenie liczby przyznanych kanałów cyfrowych w stosunku do prowadzonych kanałów w technologii analogowej, w stosunkowo większym zakresie niż względem konkurentów?

([1]) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).
([2]) Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).
([3]) Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 249, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia nº 60 de Madrid (Hiszpania) w dniu 29 lutego 2016 r. – Abanca Corporación Bancaria S.A./Juan José González Rey i in.

(Sprawa C-120/16)

(2016/C 175/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de primera instancia nº 60 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Abanca Corporación Bancaria, S.A.

Strona pozwana: Juan José González Rey, María Consuelo González Rey et Francisco Rodríguez Alonso

Pytanie prejudycjalne

Czy domaganie się stanowiących wynagrodzenie banku odsetek w uzgodnionej umownie wysokości w sytuacji, w której należałoby się domagać odsetek za zwłokę, stanowi działanie zgodne z dyrektywą 93/13 ([1]), czy też, przeciwnie, oznacza ono zabronioną w orzecznictwie TSUE zmianę warunków umownych?

([1]) Dyrektywa 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 1 marca 2016 r. – Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritełna praktika" – Sofia/„Iberdroła Inmobiliarija Riył Estejt Inwestmynts" EOOD

(Sprawa C-132/16)

(2016/C 175/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritełna praktika" – Sofia

Strona przeciwna: „Iberdroła Inmobiliarija Riył Estejt Inwestmynts" EOOD

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 26 ust. 1 lit. b), art. 168 lit. a) i art. 176 [dyrektywy 2006/112/WE ([1]) Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej] dopuszczają przepis prawa krajowego taki jak art. 70 ust. 1 pkt 2 Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost (ustawy o podatku od wartości dodanej), w którym ograniczono prawo do odliczenia VAT w odniesieniu do świadczenia usług budowy lub ulepszenia obiektu – stanowiącego własność osoby trzeciej – z których to usług korzystają zarówno odbiorca świadczenia, jak i osoba trzecia, wyłącznie ze względu na to, że osoba trzecia otrzymuje rezultat tych usług nieodpłatnie, nie uwzględniając faktu, że usługi zostaną wykorzystane w ramach działalności gospodarczej odbiorcy będącego podatnikiem?

2) Czy art. 26 ust. 1 lit. b), art. 168 lit. a) i art. 176 [dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej] dopuszczają praktykę podatkową, zgodnie z którą nie przyznaje się prawa do odliczenia VAT w odniesieniu do świadczenia usług, gdy koszty odpowiadające tym usługom są zaksięgowane w ramach kosztów ogólnych podatnika, ze względu na to, że poniesiono te koszty w celu budowy lub ulepszenia obiektu stanowiącego cudzą własność, nie uwzględniając faktu, że obiekt ten będzie także wykorzystywany przez odbiorcę świadczenia usług budowlanych w ramach jego działalności gospodarczej?

([1]) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 14 marca 2016 r. – Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar

(Sprawa C-148/16)

(2016/C 175/14)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: Riksåklagaren

Strona przeciwna: Zenon Robert Akarsar

Pytania prejudycjalne

Pytanie dotyczy wykładni decyzji ramowej Rady 2000/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ([1]).

Czy państwo członkowskie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej jako kara łączna za kilka czynów, jeżeli jeden z tych czynów nie stanowi przestępstwa w świetle prawa wykonującego nakaz państwa członkowskiego, zaś prawo wydającego nakaz państwa członkowskiego nie przewiduje możliwości przypisania części kary do niektórych tylko przestępstw?

Przedmiotowy czyn nie został wymieniony w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej wśród przestępstw wyłączonych z zakresu stosowania zasady podwójnej karalności.

([1]) Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Attunda Tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2016 r. – Airhelp Ltd/Thomas Cook Airlines Scandinavia A/S

(Sprawa C-161/16)

(2016/C 175/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Attunda Tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Ltd

Strona pozwana: Thomas Cook Airlines Scandinavia A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 2 lit. g) i art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia ([1]) należy dokonywać w ten sposób, że aby można było wypłacić odszkodowanie pasażer musi mieć zarezerwowane miejsce (to znaczy prawo do własnego miejsca w samolocie) czy też wystarczy, aby pasażer otrzymał potwierdzoną rezerwację na dany lot (to znaczy ma prawo do przelotu samolotem)?

2) Czy bilet w taryfie zniżkowej dla dziecka, które podczas podróży lotniczej nie ma własnego miejsca, lecz podróżuje w towarzystwie innego pasażera należy uznać za bezpośrednio lub pośrednio dostępny powszechnie na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia?

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2016 r. w sprawie T-404/12 Toshiba Corporation/Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 marca 2016 r. przez Toshiba Corporation

(Sprawa C-180/16 P)

(2016/C 175/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Toshiba Corporation (przedstawiciele: J. F. MacLennan, solicitor, A. Schulz, avocat, S. Sakellariou, Δικηγόρος, i J. Jourdan, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku w sprawie T-404/12, a także

i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej w sprawie COMP/39.966 – Rozdzielnice z izolacją gazową; bądź

ii) obniżenie, w zastosowaniu art. 261 TFUE, nałożonej na Toshibę grzywny; bądź

iii) przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał wyrok zgodnym z wydanym przez Trybunał rozstrzygnięciem kwestii prawnych; w każdym razie

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na trzech zarzutach:

a) Zarzut pierwszy: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, stwierdzając, że Komisja Europejska nie naruszyła przysługującego Toshibie prawa do obrony w szczególności w zakresie dotyczącym okoliczności polegającej na tym, iż instytucja ta przed wydaniem w 2012 r. decyzji zmieniającej nie skierowała do Toshiby pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;

b) Zarzut drugi: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, stwierdzając, że metodologia zastosowana przez Komisję Europejską przy obliczaniu nałożonej na Toshibę grzywny jest zgodna z zasadą równości traktowania w szczególności w zakresie dotyczącym okoliczności polegającej na tym, iż instytucja ta wykorzystała jako podstawę obliczenia grzywny nałożonej na tę spółkę kwotę wyjściową obliczoną dla przedsiębiorstwa joint venture TM T&D, zamiast przyjąć odpowiednią wielkość obrotów osiągniętych przez Toshibę, podobnie jak uczyniła to w przypadku europejskich adresatów decyzji wydanej w 2007 r.; i

c) Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, stwierdzając, że Komisja Europejska, pomimo tego, iż nie obniżyła kwoty nałożonej na Toshibę grzywny celem odzwierciedlenia jej relatywnego uczestnictwa w naruszeniu, nie naruszyła zasady równości traktowania, w szczególności w zakresie dotyczącym okoliczności polegającej na tym, iż instytucja ta nie uznała, że uczestnictwo Toshiby w tym mającym znamiona zmowy zachowaniu, bardziej ograniczone niż uczestnictwo europejskich adresatów decyzji wydanej w 2007 r., musi zostać odzwierciedlone w kwocie grzywny.

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 29 marca 2016 r. – Yukos Universal Ltd/Europejski Bank Inwestycyjny

(Sprawa C-185/16 SA)

(2016/C 175/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yukos Universal Ltd (przedstawiciel: adwokat H. Boularbah)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

— nakazanie Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu podania podstaw, kwot i rodzajów wierzytelności, jakie ma wobec niego Federacja Rosyjska;

— upoważnienie YUL do dokonania zajęcia zabezpieczającego i egzekucji w Europejskim Banku Inwestycyjnym w odniesieniu do tych wierzytelności, a przynajmniej wszystkich kwot, jakie są lub będą należne od Europejskiego Banku Inwestycyjnego na rzecz Federacji Rosyjskiej jako emitenta obligacji objętych przez Federację Rosyjską, wraz z odsetkami przypadającymi na te obligacje i ich zwrot, według uzgodnień określonych w odpowiedniej (odpowiednich) umowie (umowach) o emisję obligacji, lub odpowiednim (odpowiednich) prospekcie (prospektach) i do wysokości, tytułem kwoty głównej i odsetek, z zastrzeżeniem zmiany wysokości w toku postępowania, 1 690 886 892,20 EUR (kwota wierzytelności YUL wobec Federacji Rosyjskiej);

— w każdym wypadku obciążenie Europejskiego Banku Inwestycyjnego kosztami postępowania.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 16 marca 2016 r. – Pharm-a-care Laboratories/OHIM – Pharmavite (VITAMELTS)

(Sprawa T-713/15) ([1])

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania)

(2016/C 175/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pharm-a-care Laboratories Pty. Ltd (Sydney, Australia) (przedstawiciel: adwokat I. A. De Freitas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: E. Zaera Cuadrado, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Pharmavite LLC (Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 września 2015 r. (sprawa R 2649/2014-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Pharmavite LLC a Pharm-a-care Laboratories Pty. Ltd.

Sentencja

1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*

2) *Pharm-a-care Laboratories Pty. Ltd zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).*

([1]) Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. – ICA Laboratories i in./Komisja

(Sprawa T-732/15 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Środowisko naturalne — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie określające najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości guazatyny — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2016/C 175/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ICA Laboratories Close Corp. (Century City, Republika Południowej Afryki), ICA International Chemicals (Proprietary) Ltd (Century City) i ICA Developments (Proprietary) Ltd (Century City) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, R. Crespi, adwokaci i P. Sellar, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis i P. Ondrůšek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1910 z dnia 21 października 2015 r. zmieniającego załączniki III i V do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości guazatyny w określonych produktach lub na ich powierzchni (Dz.U. L 280, s. 2).

Sentencja

1) *Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.*

2) *Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.*

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel)

(Sprawa T-105/16)

(2016/C 175/20)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Philip Morris Brands Sàrl (Neuchâtel, Szwajcaria) (przedstawiciel): adwokat L. Alonso Domingo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Explosal Ltd (Larnaka, Cypr)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Explosal Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach czarnym i białym zawierający elementy słowne „Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel" – unijny znak towarowy nr 10 008 084

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 stycznia 2016 r. w sprawie R 2775/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i bądź odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 10008084 dla wszystkich towarów, bądź, ewentualnie, przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej w celu dokładniejszego zbadania zakazów ustanowionych w art. 8 ust. 1 lit. b) i w art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w świetle przedstawionych dowodów dotyczących renomy i wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego;

— obciążenie EUIPO i drugiej strony ich własnymi kosztami i kosztami strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – zero/EUIPO – Hemming (ZIRO)

(Sprawa T-106/16)

(2016/C 175/21)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: zero Holding GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Nentwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Oliver Hemming (Cadbury, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Oliver Hemming

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „ZIRO" – zgłoszenie nr 12 264 958

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 stycznia 2016 r. w sprawie R 71/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 .

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Airhole Facemasks/EUIPO – sindustrysurf (AIRHOLE FACE MASKS YOU IDIOT)

(Sprawa T-107/16)

(2016/C 175/22)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Airhole Facemasks, Inc. (Vancouver, Kolumbia Brytyjska, Kanada) (przedstawiciele: A. Michaels, barrister, oraz S. Barker, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: sindustrysurf, SL (Trapagaran, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: sindustrysurf, SL

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorze czarno-białym zawierający elementy słowne „AIRHOLE FACE MASKS YOU IDIOT" – unijny znak towarowy nr 9 215 427

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie R 2547/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uchylenie zaskarżonej decyzji i unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego w całości albo, ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie sindustrysurf, SL kosztami, jakie strona skarżąca poniosła w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, a także kosztami, jakimi obciążył ją Wydział Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2016 r. – Naviera Armas/Komisja

(Sprawa T-108/16)

(2016/C 175/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Naviera Armas (Las Palmas de Gran Canaría, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra i Á. Givaja Sanz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 grudnia 2015 r., w sprawie pomocy państwa SA.36628 (2015/NN-2) (Dz.U. 2016 C 25, s. 2), stwierdzającej, że środki podjęte przez Królestwo Hiszpanii w porcie Las Nieves nie stanowiły pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstwa żeglugowego Fred Olsen S.A.;

— obciążenie pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W spornej decyzji Komisja stwierdziła, że wyłączne prawo Fred Olsen do prowadzenia działalności z portu Las Nieves (Wyspy Kanaryjskie, Hiszpania), jego całkowite lub częściowe zwolnienie z wynikających stąd opłat portowych, jak również warunki korzystania z tego portu, co skutkiem wyłączenia jednostek konwencjonalnych stanowi nieuzasadnioną korzyść na rzecz tego przedsiębiorstwa, nie stanowi pomocy państwa.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący okoliczności, iż dostarczyła ona wystarczające uzasadnienie by Komisja mogła mieć uzasadnione wątpliwości co do istnienia pomocy państwa na rzecz Fred Olsen i przystąpiła do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Uzasadniając ten zarzut skarżąca podnosi, że:

— czasochłonność wstępnego badania przeprowadzonego przez Komisję, które trwało od momentu zawiadomienia złożonego przez Naviera Armas w dniu 26 kwietnia 2013 r. do dnia wydania spornej decyzji, wskazuje sama w sobie na złożoność sprawy, która wymagała wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego;

— sporna decyzja jest obarczona oczywistymi błędami w ocenie okoliczności faktycznych, takich jak stwierdzenie, że żadne przedsiębiorstwo nie wnioskowało o prowadzenie działalności w porcie Las Nieves z wykorzystaniem szybkich promów przed 2013 r., że Fred Olsen był jedynym przedsiębiorstwem zainteresowanym eksploatacją portu w latach 90-tych oraz że wyłącznie szybkie promy mogą obsługiwać ten port;

— że Fred Olsen posiada od 1991 r. wyłączność na eksploatację portu, co daje mu przewagę wobec konkurentów, przyznaną arbitralnie przez władze hiszpańskie;

— że Fred Olsen korzystał przez ponad dwadzieścia lat z całkowitego zwolnienia z niektórych opłat portowych.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Savant Systems/EUIPO – Savant Group (SAVANT)

(Sprawa T-110/16)

(2016/C 175/24)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Savant Systems LLC (Osterville, Massachusetts, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci O. Nilgen, A. Kockläuner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Savant Group Ltd (Burton in Kendal, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Savant Group Ltd

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SAVANT" – zgłoszenie nr 32 318

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie R 33/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim ochrona zakwestionowanego unijnego znaku towarowego nr 32 318 „SAVANT" została utrzymana w mocy w odniesieniu do „oprogramowania" z klasy 9 i dla wszystkich usług z klas 41 i 42;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) w związku z art. 15 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza błędnie uznała, że właściciel wykazał rzeczywiste używanie zakwestionowanego unijnego znaku towarowego dla towarów i usług objętych rejestracją, w szczególności „oprogramowania" i związanych z tym usług z klas 41 i 42;

— Naruszenie przez Izbę Odwoławczą obowiązku uzasadnienia powodów nieuwzględnienia sprawozdania dotyczącego używania znaku.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Prada/EUIPO – The Rich Prada International (THE RICH PRADA)

(Sprawa T-111/16)

(2016/C 175/25)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Prada SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Jacobacci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The Rich Prada International PT (Surabaja, Indonezja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: The Rich Prada International PT

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „THE RICH PRADA" – zgłoszenie nr 10 228 948

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 stycznia 2016 r. w sprawach połączonych R 3076/2014-2 i R 3186/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji uwzględnienie w całości sprzeciwu nr B 2 012 477;

— ewentualnie, utrzymanie w całości w mocy decyzji Drugiej Izby Odwoławczej;

— uchylenie postanowienia o obciążeniu Prada S.A. kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą w kwocie 550 EUR i obciążenie The Rich Prada International PT tymi kosztami;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2016 r. – Arctic Cat/EUIPO – Slazengers (Przedstawienie pantery)

(Sprawa T-113/16)

(2016/C 175/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arctic Cat, Inc. (Thief River Falls, Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Hartmann i S. Fröhlich)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Slazengers Ltd (Burnham, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego (Przedstawienie pantery) – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 941 684

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie R 2953/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono odwołanie i w jakim utrzymano w mocy częściową odmowę rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską nr 941 684 dla towarów z klasy 25 („specjalnej odzieży do sportowych pojazdów mechanicznych, w tym ochronnej odzieży zewnętrznej, kominiarek i masek na twarz”);

— uwzględnienie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską nr 941 684 także dla towarów z klasy 25 („specjalnej odzieży do sportowych pojazdów mechanicznych, w tym ochronnej odzieży zewnętrznej, kominiarek i masek na twarz”);

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania;

— obciążenie Slazengers Ltd kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Port Autonome du Centre et de l'Ouest i in./Komisja

(Sprawa T-116/16)

(2016/C 175/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Port Autonome du Centre et de l'Ouest SCRL (La Louvière, Belgia) Port Autonome de Namur (Namur, Belgia), Port Autonome de Charleroi (Charleroi, Belgia), Port autonome de Liège (Liège, Belgia) i region Walonia (Jambes, Belgia) (przedstawiciel: J. Vanden Eynde, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie wniesionej skargi za dopuszczalną w przypadku każdego ze skarżących i w konsekwencji stwierdzenie nieważność decyzji Komisji o sygnaturze: SA.38393(2015/E) – opodatkowanie portów w Belgii;

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

— w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej uznającej brak opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych dochodów z działalności gospodarczej portów belgijskich, a w szczególności portów walońskich, za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący w sposób ogólny tego, że twierdzenia Komisji nie są poparte okolicznościami faktycznymi i nie są uzasadnione prawnie.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła odejścia od orzecznictwa w odniesieniu do decyzji z dnia 20 października 2004 r. (N520/2003).

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że działalność portów jest subwencjonowana, ponieważ w przeciwnym razie porty, byłyby w warunkach belgijskiej gospodarki nierentowne; poza tym jednostronnie określone opłaty, które nie pokrywają rzeczywistych wydatków nie wystarczyłyby by uznać je za wynik działalności gospodarczej.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że twierdzenie, iż belgijski system referencyjny jest podatkiem dochodowym od osób prawnych nie jest uzasadnione prawnie.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że twierdzenie, iż podatek dochodowy od osób prawnych, którym są obciążone porty stanowi korzyść, ponieważ ich ewentualna dodatkowa działalność gospodarcza nie jest opodatkowana, nie zostało udowodnione. Ponadto Komisja nie określiła, jakie rodzaje działalności powinny jej zdaniem podlegać opodatkowaniu, ani jakie stanowią usługę użyteczności publicznej

6. Zarzut szósty dotyczący tego, że o zastosowaniu podatku dochodowego od osób prawnych winny decydować konkretne okoliczności, biorąc pod uwagę logikę belgijskiego systemu prawnego, który traktuje odmiennie opodatkowanie usług użyteczności publicznej i działalności gospodarczej.

7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja nie uwzględniła prerogatyw państw członkowskich w zakresie:

— określenia rodzajów działalności niemających charakteru zarobkowego;

— określenia podatków bezpośrednich;

— obowiązku zapewnienia prawidłowego funkcjonowania usług użyteczności publicznej niezbędnego do osiągnięcia spójności społecznej i gospodarczej;

— samodzielnej organizacji usług użyteczności publicznej.

8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zasadnicza działalność śródlądowych portów walońskich polega na świadczeniu usług użyteczności publicznej, które nie podlegają, zgodnie z prawodawstwem europejskim regułom konkurencji określonym w art. 107 TFUE.

9. Zarzut dziewiąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że jeśli zasadnicza działalność śródlądowych portów walońskich mieści się w zakresie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, to byłaby normowana przepisami art. 93 TFUE i 106 ust. 2 TFUE, a reguły konkurencji nie znajdowałyby do niej zastosowania.

10. Zarzut dziesiąty podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności dotyczący tego, że ustanowione na gruncie prawodawstwa europejskiego kryteria definicji pomocy państwa nie są spełnione

---

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington)

(Sprawa T-120/16)

(2016/C 175/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tulliallan Burlington Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Burlington Fashion GmbH (Schmallenberg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Burlington" – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 017 273

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie R 94/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i odrzucenie wniosku o rejestrację podważanego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich kwestionowanych towarów;

— nakazanie zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym odwołaniem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 5, 4 i 1b rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL)

(Sprawa T-121/16)

(2016/C 175/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tulliallan Burlington Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Burlington Fashion GmbH (Schmallenberg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „BURLINGTON THE ORIGINAL" – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 007 952

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie R 2501/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i odrzucenie wniosku o rejestrację podważanego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich kwestionowanych towarów;

— nakazanie zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym odwołaniem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 5, 4 i 1b rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington)

(Sprawa T-122/16)

(2016/C 175/30)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tulliallan Burlington Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Burlington Fashion GmbH (Schmallenberg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Burlington" – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 017 273

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie R 982 021

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i odrzucenie wniosku o rejestrację podważanego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich kwestionowanych towarów;

— nakazanie zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym odwołaniem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 5, 4 i 1b rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON)

(Sprawa T-123/16)

(2016/C 175/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tulliallan Burlington Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Burlington Fashion GmbH (Schmallenberg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „Burlington" – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 982 020

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie R 1635/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i odrzucenie wniosku o rejestrację podważanego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich kwestionowanych towarów;

— nakazanie zapłaty kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z niniejszym odwołaniem.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 5, 4 i 1b rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2016 r. – Léon Van Parys/Komisja

(Sprawa T-125/16)

(2016/C 175/32)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Firma Léon Van Parys (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Vlaemminck, B. Van Vooren i R. Verbeke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 95 wersja ostateczna z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie REC 07/07(REV), w której stwierdzono, że zaksięgowanie retrospektywne należności celnych przywozowych jest zasadne i że umorzenie tychże należności jest zasadne w odniesieniu do dłużnika celnego oraz częściowo zasadne w przypadku innego dłużnika celnego, ale niezasadne w pozostałym zakresie w odniesieniu do tego konkretnego dłużnika, a także w sprawie zmiany decyzji Komisji C(2010)2852 z dnia 6 maja 2010 r.;

— stwierdzenie, że art. 909 rozporządzenia nr 2454/93 ([1]) wywołuje pełny skutek na korzyść skarżącej w niniejszej sprawie w następstwie wyroku Sądu w sprawie T-324/10, w którym Sąd na korzyść (obecnej i ówczesnej) skarżącej stwierdził nieważność art. 1 ust. 3 pierwotnej decyzji C(2010)2858, tak że zgodnie z art. 909 rozporządzenia nr 2454/93 obecna skarżąca korzysta z pełnego umorzenia długu celnego oraz wszystkich związanych z nim odsetek i kosztów;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 907 i 909 rozporządzenia nr 2454/93 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

   Skarżąca podnosi, że korzystne dla niej skutki prawne wyroku wydanego w dniu 19 marca 2013 r. w sprawie T-324/10, Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136) nie wymagają podejmowania dalszych kroków. W konsekwencji uważa ona, że nie ma potrzeby by Komisja wydawała kolejną decyzję w celu wyeliminowania stwierdzonej przez Sąd niezgodności z prawem, a skarżąca może wywodzić skutki prawne z art. 909 rozporządzenia nr 2454/93.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

   Skarżąca argumentuje, że Komisja nadużyła kompetencji umożliwiającej jej żądanie uzupełniających informacji na podstawie art. 907 rozporządzenia nr 2454/93 w celu uniknięcia stosowania art. 909 rozporządzenia nr 2454/93. Skarżąca twierdzi, że Komisja dysponowała już żądanymi informacjami.

3. Subsydiarny zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad dobrej administracji, ponieważ wykonanie wyroku z dnia 19 marca 2013 r., T-324/10 Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136) nie powinno było trwać dłużej aniżeli pierwotny, 9-miesięczny termin, ustanowiony w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93.

4. W kolejnym stopniu subsydiarny zarzut czwarty dotyczy nadużycia przez Komisję kompetencji, ponieważ Komisja bada sprawę całkowicie od nowa i dochodzi do wniosku pozostającego w sprzeczności z ustaleniami wyroku Sądu z dnia 19 marca 2013 r. T-324/10, Firma Van Parys/Komisja (EU:T:2013:136).

5. W kolejnym stopniu subsydiarny zarzut piąty dotyczy błędnej wykładni ram prawnych organizacji rynku bananów i naruszenia zasady równego traktowania.

— Zawarcie przez skarżącą umowy leasingu w celu nabycia prawa do korzystania z pozwoleń na przywóz stanowi jej zdaniem możliwość przewidzianą prawnie w ramach rozporządzenia nr 2362/98 ([2]) oraz powszechną praktykę akceptowaną przez WTO.

— Nie może to być postrzegane jako brak staranności importera jeśli nie jest tak w przypadku agenta celnego lub innego importera korzystającego z niezbywalnej licencji.

([1]) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 6, s. 3).
([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do przywozów bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 293, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2016 r. – SureID/EUIPO (SUREID)

(Sprawa T-128/16)

(2016/C 175/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SureID Inc. (Hillsboro, Oregon, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: B. Brandreth, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SUREID" – zgłoszenie nr 13 698 675

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie R 1478/2015-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przed Izbą Odwoławczą i przed Sądem.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2016 r. – Claranet Europe/EUIPO – Claro (clarinet)

(Sprawa T-129/16)

(2016/C 175/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Claranet Europe Ltd (Saint Helier, Jersey) (przedstawiciele: G. Crown i D. Farnsworth, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Claro SA (São Paulo, Brazylia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy w kolorze czerwonym „claranet" – zgłoszenie nr 11 265 113

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 stycznia 2016 r. w sprawie R 803/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO (oraz ewentualnie interwenienta) kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence/EBC

(Sprawa T-133/16)

(2016/C 175/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence (Aix-en-Provence, Francja) (przedstawiciel: H. Savoie, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego wydanej w dniu 29 stycznia 2016 r. (ECB/SSM/2016 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/98) na podstawie art. 4 ust. 1 pkt e) rozporządzenia UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego oraz art. L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 i R. 612-29-3 francuskiego kodeksu walutowego i finansowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy bezprawności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim narusza ona przepisy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (zwanej dalej „dyrektywą CRD IV") oraz art. L. 511-13 francuskiego kodeksu walutowego i finansowego (zwanego dalej „KWF").

2. Zarzut drugi dotyczy bezprawności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim narusza ona przepisy art. L. 511-52 KWF.

3. Zarzut trzeci dotyczy bezprawności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim EBC naruszył art. 511-13 KWF oraz art. 13 i 88 dyrektywy CRD IV.

4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy również bezprawności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim EBC naruszył art. L. 511-58 KWF.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Nord Midi-Pyrénées/EBC

(Sprawa T-134/16)

(2016/C 175/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Nord Midi-Pyrénées (Albi, Francja) (przedstawiciel: H. Savoie, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego wydanej w dniu 29 stycznia 2016 r. (ECB/SSM/2016 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/98) na podstawie art. 4 ust. 1 pkt e) rozporządzenia UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego oraz art. L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 i R. 612-29-3 francuskiego kodeksu walutowego i finansowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w swej istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-133/16, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence/EBC lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Charente-Maritime Deux-Sèvres/EBC

(Sprawa T-135/16)

(2016/C 175/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Charente-Maritime Deux-Sèvres (Saintes, Francja) (przedstawiciel: H. Savoie, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego wydanej w dniu 29 stycznia 2016 r. (ECB/SSM/2016 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/98) na podstawie art. 4 ust. 1 pkt e) rozporządzenia UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego oraz art. L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 i R. 612-29-3 francuskiego kodeksu walutowego i finansowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w swej istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-133/16, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence/EBC lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2016 r. – Caisse régionale de crédit agricole mutuel Brie Picardie/EBC

(Sprawa T-136/16)

(2016/C 175/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Caisse régionale de crédit agricole mutuel Brie Picardie (Amiens, Francja) (przedstawiciele: H. Savoie, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego wydanej w dniu 29 stycznia 2016 r. (ECB/SSM/2016 – 969500TJ5KRTCJQWXH05/98) na podstawie art. 4 ust. 1 pkt e) rozporządzenia UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego oraz art. L. 511-13, L. 511-52, L. 511-58, L. 612-23-1 i R. 612-29-3 francuskiego kodeksu walutowego i finansowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w swej istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-133/16, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence/EBC lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2016 r. – SDSR/EUIPO – Berghaus (BERG OUTDOOR)

(Sprawa T-139/16)

(2016/C 175/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca Sports Division SR, SA (SDSR) (Matosinhos, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci A. Sebastião i J. Pimenta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Berghaus Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „BERG OUTDOOR" – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 116 936

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie R 153/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— nakazanie EUIPO dokonania rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską nr 1 116 936 w całości;

— obciążenie Berghaus Ltd kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Spadafora/Komisja

(Sprawa F-44/15) ([1])

(Służba publiczna — Urzędnicy — Stanowisko kierownika wydziału — Ogłoszenie o naborze — Postępowanie w sprawie naboru — Komisja preselekcyjna — Spotkanie z komisją preselekcyjną — Niewpisanie na krótką listę kandydatów zaproponowanych w celu odbycia końcowego spotkania z organem powołującym — Prawidłowość postępowania w sprawie naboru — Pierwszeństwo zatrudnienia kandydata będącego obywatelem określonego państwa członkowskiego — Zachowanie przewodniczącego komisji preselekcyjnej — Dyskryminacja ze względu na język — Żądanie odszkodowawcze — Artykuł 81 regulaminu postępowania)

(2016/C 175/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sergio Spadafora (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciel: adwokat G. Belotti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie powołania innej osoby na stanowisko kierownika wydziału C4 („Legal Advice"), a nie skarżącego, który pełnił obowiązki kierownika tego wydziału od chwili odejścia poprzedniego kierownika wydziału.

Sentencja postanowienia

1) *Skarga zostaje odrzucona jako w części oczywiście niedopuszczalna a w części oczywiście bezzasadna.*

2) *Sergio Spadafora pokrywa własne koszty postepowania i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.*

([1]) Dz.U. C 221 z 6.7.2015, s. 27.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL